

Васил Попович

Пролет

Пролет мила, животворна!
Колко хубава си ти
и засмяна, благотворна,
пълна с дражест, с красоти!

Зимний сняг се разтопява,
гинат гъстите мъгли,
воздухът се разтворява
и се пълни с миризми.

Чудно, топло, слънце ясно...
целий свят се весели;
по нивята полугласно
там тревата шумоли.

По горите хор от птички
чуруликат у зора,
а пък стадото овчички
хрупа росната трева.

И овчаря с своята свирка
ги подкарва да пасат;
тук там си ягне припка
и се радва на тоз свят.

Из тревата се подава
златовидний минзифар
и с роса се услаждава,
и се храни с Божий дар.

Гледам, душа пресний воздух,
благославям туй време,
гдето Бог след зимний отдих,
праща пролет в тез деней.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Николай Аретов

Публикация

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С. 2000, ISBN 954-533-030-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7393>]